

Anh sẽ lại bắt đầu theo đuổi em

Có lẽ, hết yêu thì là không yêu nữa. Thứ trò chơi cảm xúc này, kẻ thắng thì đi, người thua ở lại, không ai là người có lỗi.

Tôi nhớ mùa hè năm ấy, nắng nóng như đổ lửa. Tôi đứng chờ xe khách từ thành phố về khu công nghiệp ngoại thành để thực tập. Những giọt mồ hôi đọng đầy trên trán, làm đám tóc mai của tôi dính bết vào nhau. Một tay tôi cầm ô, một tay tôi giữ túi hành lý to ụch, lưng áo tôi ướt đầm như vừa bị nhúng nước. Tôi lúc này trông thật chật vật. Mọi người xung quanh tôi, thấy tôi vậy thì hỏi thăm, tôi trả lời nơi mình sẽ đến, họ liền lắc đầu:

- Chuyển xe này khó bắt lắm, về đâu không về, về ngay vùng quê hẻo lánh đó. Nghe nói khu công nghiệp dưới đó sắp giải tán rồi.

Vâng! Tôi biết, tôi biết điều đó. Nhưng dù gì đi chăng nữa thì công ty tôi sắp đến thực tập cũng là công ty trực thuộc Nhà nước. Tại thời điểm này, nó vẫn đang nằm trong danh sách mà chúng tôi - những sinh viên ngành nông học, ít nhất phải có ai đó đến. Người đó chính là tôi.

Mà thực ra, người đó ban đầu vốn không phải là tôi. Bởi chẳng ai dại gì muốn đẩy mình vào vùng đất cằn cỗi ấy cả. Nhưng cuối cùng, tôi lại tự nguyện dấn vào. Con người ta đôi khi chính là thích tự ngược đãi bản thân mình như vậy.

- Xe đến rồi...

Chuyến xe tôi chờ, cuối cùng cũng xuất hiện. Tôi cúi xuống, nhặt một nắm cát cho vào túi rồi vội bước lên xe. Hơi điều hòa lạnh phả ra, tôi căng lồng ngực mình hít lấy như muốn thỏa cơn nóng dữ dội này.

- Mã mới được có ba khách. - Bác tài xể thở dài.

Tôi liếc mắt sang xung quanh, thì sự thật là ngoài tôi ra chỉ có thêm một người đàn ông đang ôm một đứa nhỏ. Vạn bất đắc dĩ, bác tài xể cũng tính đứa bé là một hành khách.

- Cô gái. Sao cô lại đến đó. - Người đàn ông bỗng cất tiếng hỏi.

Tôi bỗng giật mình. Đến đó? Đến đâu?

- Chẳng lẽ, anh biết tôi đi đâu?

- Hả. Đừng nói với tôi rằng, cô không biết mình đi đến đâu nhé.

Tôi không trả lời câu hỏi này. Tôi biết, tất nhiên là tôi biết chuyến xe này chỉ đến duy nhất một điểm là nơi đó - khu công nghiệp đó. Đó là nơi mà cố sống, cố chết, tôi đòi đến bằng được sau khi anh ta - người tôi yêu nói:

- Em nghĩ rằng anh yêu cô ấy ư? Em nghĩ đúng rồi đấy. Em tốt nhất là hãy rút ra xa khỏi cuộc đời anh.

Lúc ấy, tôi liền im bật.

Anh, cô ấy và tôi, chúng tôi ở gần nhà nhau và chơi với nhau từ khi còn bú sữa mẹ.

Tôi và cô ấy cùng yêu anh từ năm mười sáu tuổi nhưng lúc đó, anh chỉ yêu tôi. Và kể từ khi ấy, tôi bỗng đối xử với cô ấy tốt hơn nhiều lần nữa, như một cách để an ủi tinh thần vậy.

Ấy vậy mà bây giờ, người cuối cùng thực sự tổn thương lại là tôi. Một ngày, tôi bắt gặp người yêu tôi ôm eo tình tứ với bạn gái thân của mình, thế giới dưới chân tôi dường như sụp đổ.

Chúng tôi - ba người, trong mối quan hệ này, tôi bỗng vô cùng hận anh, căm ghét cô ấy và tôi chọn cách đi biệt tích này để dày vò bản thân mình, để gieo rắc sự áy náy trong lòng anh. Tôi mong, khi anh rời khỏi tôi, anh cũng không được hạnh phúc. Thế nhưng, tất cả đều là tôi tự lừa mình, dối người. Đến cuối cùng, anh cũng không hề đến gặp tôi, dù chỉ là lời chào tạm biệt trước lúc đi xa.

Tôi lục túi áo, vôn vê nắm đất trong lòng bàn tay mình. Có lẽ, nơi đó đã từng có dấu chân anh đi qua.

- Bố ơi, sao cô ấy lại khóc.

Đứa bé đang ngủ ngon lành trong tay người đàn ông, nghe tiếng nước nở của tôi, nó liền nhồm dậy, trố mắt lên nhìn.

- Vì bụi bay vào mắt cô ấy. - Người đàn ông trả lời. Sau đó, anh ta đưa tôi một gói khăn giấy.

Tôi lẳng lặng cầm và dường như tôi lại càng thút thít nhiều hơn.

Người đàn ông kể cho tôi câu chuyện giữa anh ta và người yêu cũ của anh ấy. Câu chuyện không có gì đặc biệt, không có gì lẳng mạn cũng chẳng lâm li, bi đát. Anh kể, ngày anh và cô gái ấy chia tay tôi, cô ta nói duy nhất một câu:

- Mình chia tay. Em không còn yêu anh nữa.

Sau đó, cô gái ấy rời đi. Từ đầu đến cuối, một chữ xin lỗi cô ta cũng không hề thốt ra. Có lẽ, hết yêu thì là không yêu nữa. Thứ trò chơi cảm xúc này, kẻ thắng thì đi, người thua ở lại, không ai là người có lỗi.

Lúc này, tôi chợt nhớ đến trò chơi xếp nhà hay chơi hồi bé. Để tạo thành một ngôi nhà như ý, phải cẩn thận, tỉ mỉ xếp từng hàng gỗ một. Thế nhưng đến lúc sắp hoàn thành, đứa trẻ bỗng dưng không thích trò chơi này nữa. Cậu ta liền rút tay một cái, thành quả gây dựng bấy lâu nay hoàn toàn bị phá hủy. Tình yêu của tôi và anh cũng vậy. Đâu phải cứ quen nhau, yêu nhau, hiểu nhau, gắn bó với nhau từ những năm tháng đầu đời niên thiếu thì sau này sẽ là bền vững, son sắt mãi mãi không chia lìa. Tình yêu của anh và tôi vốn ngỡ có sự khác biệt, cuối cùng cũng chỉ là câu nói anh không còn yêu, thế là anh liền quay đầu rời đi không chút lưu tình.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Trường. Anh hơn tôi ba tuổi. Anh chưa kết hôn nhưng kỳ lạ con trai anh đã ba tuổi.

Có những người đi mãi miết một vòng trái đất, để rồi gặp nhau một lần mà lại ở bên nhau. Và có những người yêu nhau, cứ ngỡ rằng sẽ song hành cùng nhau trên một con đường. Nhưng có kẻ đi trước, người đuổi sau cho đến trạm dừng đèn đỏ, kẻ không đuổi kịp phải dừng lại và cứ thế họ lạc mất nhau.

Ba năm sau, tôi và Trường tổ chức đám cưới - một đám cưới ba người. Bé Bi tròn sáu tuổi, ngồi lọt thỏm trong lòng tôi. Tôi nhìn nó âu yếm, nó nhìn tôi

cười tí mắt và chu cái miệng đáng yêu lên nói:

- Bố ơi. Con đã có mẹ rồi.

Tôi không yêu Trường. Đến giờ phút này, mặc dù đã là cô dâu của anh nhưng tôi vẫn không hề có chút động lòng với anh. Tôi nghĩ, anh biết điều đó. Bởi vậy, chúng tôi chỉ làm lễ cưới nhưng không đăng ký kết hôn, cũng như tổ chức đám cưới. Chúng tôi đến với nhau, có lẽ vì sự đồng cảm và hơn hết là anh muốn cho con trai anh một gia đình. Và vì tôi yêu ai hay ở bên ai cũng không còn quan trọng. Nên tôi chọn cách ở bên anh chỉ bởi vì anh đã nói: Khi nào muốn, em có thể rời đi bất kể lúc nào.

Thế nhưng hạnh phúc không thật sự ấy cũng chẳng tồn tại được bao lâu nếu mẹ ruột của bé Bi không xuất hiện.

Ngạc nhiên thay, người con gái ấy lại là chính là bạn thân tôi, lại chính là người đã cướp mất anh - tình yêu đầu đời của tôi.

Cơ thể tôi rét run giữa bầu trời mùa hè nắng gắt.

- Một mình cô mà hai lần làm tôi tổn thương. - Tôi nhìn cô ấy chua xót.

- Thảo nào, năm cô mười chín tuổi, cô bỗng mất tích rồi trở về trong cơ thể tàn tàn tạ yếu đuối. Hóa ra là trốn đi để dễ hoang.

Cô ấy mím môi nhìn tôi, hai con mắt cô ta nổi lên sự giận dữ khiến tâm trạng tôi có chút hả hê.

Một lát sau, cô ta nói:

- Anh Hải vẫn tìm cậu.

- Vậy sao. Vậy ý cô là bây giờ, tôi nên quay về với Hải, để Trường lại cho cô. Cô xuất hiện đúng lúc lắm, Trường mới được bổ nhiệm làm phó giám đốc đó.

- Cậu nghĩ thế nào thì nghĩ nhưng tôi chỉ muốn bé Bi sống cùng em gái nó.

Giây phút này, tôi chết lặng. Mọi chuyện cứ như một vòng luẩn quẩn xảy ra xung quanh tôi mà tôi lại không hề biết chuyện gì đang diễn ra.

Cứ thế, tôi đứng bất động rất lâu sau khi cô ấy rời đi. Cho đến lúc, điện thoại tôi đổ chuông.

Đầu dây bên kia lên tiếng:

- Anh là Hải.

Tôi không trả .

- Anh vẫn luôn tìm em.

Tôi vẫn im lặng.

- Chúng ta yêu nhau năm 16 tuổi. Bây giờ, chúng ta 26 tuổi.

- Vậy. Anh vẫn còn yêu tôi chứ?

- Sao. Anh không trả lời được ư? Con gà trước khi cắt tiết còn cho ra phân. Anh có nhất thiết phải hèn nhất như vậy không?

- Là em, luôn không chịu nghe hết lời anh nói. Năm ấy, cô ấy mang thai đứa con thứ hai của Trường. Em luôn nói em yêu anh nhưng em lại không tin tưởng anh. Em xấu tính, ích kỷ hẹp hòi và ngang bướng. Năm xưa, anh chỉ thách thức em một câu là em liền bỏ đi không chút lưu tình. Em không biết lắng nghe, luôn thích tự mình phán đoán rồi giận hờn vô cớ. Em nói em hận anh. Vậy trong mấy năm qua, anh sống khổ sở thế nào, em có từng suy nghĩ đến. Em nói, cô ấy là bạn thân của em. Khi anh không quan tâm cô ấy, thì em bảo anh lạnh lùng, anh phải đối tốt với cô ấy. Khi anh đối tốt với cô ấy thì em lại bảo anh có tư tình riêng. Em sáng nắng, chiều mưa như thế, em thử hỏi, có thằng con trai nào nhẫn nhịn mãi được. Em vô lối và luôn thích làm theo ý mình. Em chuyên quyền và nhiều thủ đoạn. Anh tự hỏi làm thế nào mà em lại đồng ý kết hôn với người đã có con riêng như thế. Hóa ra, chỉ là để hành hạ những người xung quanh. Em tự làm tổn thương chính bản thân mình như thế, có đáng không?

- Anh nghĩ thế sao? Vậy nên, bây giờ anh muốn tôi trở lại với anh để cô ta trở về với gia đình mình.

- Em vẫn luôn thế, cay nghiệt và có những suy nghĩ độc đoán.

- Đúng tôi luôn như vậy. Anh có vẻ kinh tởm tôi lắm nhỉ. Thế thì hà tất phải cầu xin tôi. Đừng có mơ, tôi không cho các người toại nguyện.

Tôi như phát điên trước tất cả mọi thứ đang xảy ra xung quanh mình. Đầu óc tôi mê loạn, tôi không biết đâu là thật, đâu là mơ. Tôi như người không trọng lực lạc giữa miền ký ức. Tôi ngắt điện thoại, ném nó với lực mạnh nhất vào tường, màn hình cảm ứng của nó rơi xuống nát bét. Có thứ gì đó hình như đang tuột khỏi bàn tay tôi.

Buổi tối, tôi trở về nhà, bé Bi ra đón tôi bằng một tràng nụ hôn.

- Bố con đâu? - Tôi hỏi nó.

- Bí mật. - Bé Bi nháy mắt ra vẻ thần bí.

Phụt! Một tiếng nổ vang lên sau lưng khiến tôi giật mình.

- Chúc mừng sinh nhật vợ yêu.

Chiếc bánh sinh nhật với 26 ngọn nến lung linh trong đêm tối được Trường bê ra một cách cẩn thận.

Giây phút này, tôi lại chợt nhớ về anh.

Năm ấy, sinh nhật năm mươi sáu tuổi ấy. Tôi hỏi anh:

- Hải. Anh yêu em chứ?

- Yêu.

- Yêu đến bao giờ?

- Yêu đến chết thì thôi?

- Vậy khi nào chết... Nói... Anh nói mau.

- Ngày này, mười năm sau. Nếu anh không còn yêu em nữa, anh sẽ chết được chưa? Cô nàng phiền phức.

- ...

Nghĩ đến đây, tôi bỗng giật thót mình. Tôi vội vàng cầm chìa khóa, phi xe như bay ra khỏi nhà.

Tiếng chuông nhà thờ đầu đây bỗng vang lên ba hồi. Tôi đi qua cánh đồng bạt ngàn màu ruộng nước, rồi đến đồi phi lao bạt ngàn sắc xanh tươi trẻ. Xa xa, gốc cây đại thụ kia, bóng dáng người con trai đó sừng sững trước cơn giá rét lạnh buốt của mùa đông khiến tôi bỗng cảm thấy ấm áp vô cùng. Bởi nơi đó, anh vẫn đứng đó, chờ tôi cho dù một năm, hai năm hay là mười năm sau nữa.

- ...

- Anh nói luyên thuyên. Anh mà chết thì em cũng không sống được.

- Ngoan, nín nào. Nói đùa chút thôi. Nếu sau này, em không còn yêu anh nữa. Vậy thì, anh sẽ cứ yêu em, chờ em... ừm... chờ đến khi nào em tròn 26 tuổi, được chưa?

- 26? Tại sao lại chỉ đến năm 26 tuổi thôi?

- Đợi đến khi đó thì sẽ biết.

- Vậy, bây giờ, em đợi được rồi. Hãy nói em biết đi.

Lúc này, anh nghiêng đầu nhìn tôi, anh mỉm cười và nói:

- Anh sẽ lại bắt đầu theo đuổi em.

Ngọc Phạm Như